

DZIEN

20 GR.

16 stron

BYDGOSKI

ILUSTROWANY

ORAZ WYDAWNICTWA: **DZIEŃ POMORZA — DZIEŃ GRUDZIĄDZKI ILUSTROWANY — GAZETA GDAŃSKA — DZIEŃ KOCIEWSKI GŁOS NIESZAWSKI (DZIEŃ CIECHOCIŃSKI) — GAZETA MORSKA ILUSTROWANA — DZIEŃ TCZEWSKI ILUSTROWANY — DZIEŃ CHEŁMIŃSKI — GAZETA MOGILEŃSKA**

Redakcja i Administracja: Bydgoszcz, ul. Marszałka Focha 12. Telefon 22-18. Konto czekowe P. K. O. 206.868

W przededniu generalnej ofensywy na Madryt

Wojska gen. Franco gotowe do rozpoczęcia marszu na stolicę

Paryż, 7. 8. (PAT.) Sytuacja wojskowa w Hiszpanii przedstawia się dzisiaj jak następuje:

Oddziały powstańcze przygotowują się na północy do podjęcia ostatecznego ataku na stolicę, łącznie z armją południową gen. Franco. Sam gen. Franco przybył z Marokka do Algeciras i odbył tam konferencję z dowódcami oddziałów, operujących na południu. Termin ostatecznej ofensywy na Madryt nie jest wiadomy, wyrażają jednak przypuszczenie, że ze względu na metodyczny system działania powstańców nie należy się spodziewać podjęcia tej ofensywy jeszcze w tym tygodniu.

Jak donosi korespondent „Figaro“, powstańcy na północy ponowili ataki na San Sebastian ze zdwojoną siłą. W pobliżu Irunu znowu słychać kanonadę. Lotnicy armji powstańczej rozpoczęli na tym odcinku ożywioną działalność, bombardując forte Gadelupa i San Marco, obsadzone przez „Milicję ludową“. Milicjanci w Irun, w oczekiwaniu ataku powstańców, pospiesznie fortyfikują miasto.

Wśród kierowników „Frontu ludowego“ w prowincji baskijskiej Guipuzcoa daje się zauważyć pewne zaniepokojenie naskutek stanowiska niektórych kół nacjonalistycznej partji baskijskiej. Jak wiadomo, partja ta, uzyskawszy od rządu madryckiego obietnicę autonomji, opowiedziała się przeciwko powstańcom, a rząd madrycki zobowiązał się ze względu na religijność ludności baskijskiej, do poszanowania religji i kościołów. Pakt z rządem madryckim doszedł do skutku za pośrednictwem znanego przemysłowca i finansisty baskijskiego Picavea. Obecnie zostały nawiązane rozmowy pomiędzy kółami nacjonalistów baskijskich, a kółami wojskowymi.

Ekscesy antyreligijne popełniane przez „milicję ludową“ na terytorjum podległemu rządowi, a także niszczenie kościołów, jak np. słynnego kościoła św. Piotra w Tarragonie, wywołać miały wśród Basków wielkie oburzenie.

Autor paktu między partją Basków a lewicą madrycką Picavea został wczoraj zamordowany. Wkrótce więc wśród przywódców baskijskich zajść mogą poważne zmiany nastrojów na korzyść powstańców.

Na odcinku Guadarrama powstańcy bombardowali kwaterę główną wojsk rządowych.

Na południu oddziały powstańcze maszerują na Badajoz, gdzie gwardja cywilna na wiadomość o zbliżaniu się oddziałów wojskowych wypowiedziała posłuszeństwo władzom lokalnym i obwarowała się w koszarach, obleganych obecnie przez oddziały „milicji ludowej“.

Z Walencji donoszą, że rząd przygotowuje ekspedycję na wyspy Balearskie. W porcie Walencji skoncentrowano 7 wodnopłatowców typu „Savoia“ i jeden typu „Dornier“, wyposażonych obficie w

bomby. Poza tem na statek „Almirante Miranda“ załadowano 1200 „milicjanów ludowych“, przybyłych z Barcelony, którzy mają wziąć udział w ekspedycji na Baleary.

Niesłychana zaciętość obu walczących stron

Paryż, 7. 8. (PAT.) Korespondenci dzienników paryskich nadsyłają z Hiszpanji obszernie korespondencje, świadczące o niesłychanej zaciętości obu walczących.

Korespondent „Figaro“ donosi z Madrytu, że aresztowania przeciwników

kania celem aresztowania go.

Korespondent „Le Journal“ donosi o bohaterskiej determinacji powstańców w m. Albecete (pomiędzy Madrytem a Alicante). 40 zbuntowanych żołnierzy z oficerem na czele zostało otoczonych przez „milicję ludową“. Wobec bezna-

Komuniści hiszpańscy bezczeszczą świątynię

Blaszytwa scena w kościele madryckim, sfotografowana i przewieziona przez granicę przez jednego z uchodźców. Przeciw tym bezbożnikom walczą armje powstańcze

politycznych rządu madryckiego są coraz liczniejsze. Jednocześnie dokonywane są liczne egzekucje przeciwników „Frontu ludowego“. Znany pisarz hiszpański, markiz de Castelbravo został zastrzelony przez członków „milicji ludowej“, którzy przybyli do jego mies-

zdziejnej sytuacji, żołnierze ustawili się dwurzędem twarzami do siebie, opierając o swe piersi karabiny. Na komendę oficera wszyscy wystrzelili. „Milicja ludowa“ po zajęciu miasta zastała tylko trupy jego obrońców.

W San Sebastian z pośród „milicjan-

Komuniści przygotowywali wystąpienia na terenie Polski

Władze bezpieczeństwa aresztowały prowodyrów przybyłych na naradę do Rabki

(o) Warszawa 7. 8. (tel. wł.)

Władze bezpieczeństwa stwierdziły, że koła komunistyczno - wywrotowe wszczęły planową akcję, w celu wywołania w najbliższym czasie na terenie całego kraju wystąpień antypaństwowych.

Do Rabki zwołano zjazd prowody-

rów, na którym delegaci z poszczególnych dzielnic ustalili plan działania. Z Warszawy wyjechali na zjazd wybitni działacze komunistyczni Leon Kosman i Izak Aronson.

Na stacji w Rabce oczekiwali na nich śledzeni przez policję działacze komunistyczni i odprowadzili ich do lokalu, gdzie miał się odbyć zjazd.

Jak długo?

To nie jest wprawdzie obojętne!...

Najważniejsze jednak jest...

by pamiętać **NIVEI**

Szef francuskiego gen. sztabu Gamelin przybywa do Polski

Warszawa, 7. 8. (PAT.) W najbliższym czasie, jeszcze w ciągu bież. m., przybędzie do Polski z wizytą szef francuskiego sztabu generalnego i wiceprzewodniczący najwyższej rady wojennej gen. Maurycy Gustaw Gamelin.

W ciągu kilkudniowego pobytu w Polsce gen. Gamelin będzie gościem generalnego inspektora Sił Zbrojnych gen. Śmigłego-Rydza.

Za zasługi na polu pracy społecznej i samorządowej

Warszawa 7. 8. (PAT.) Pan Prezydent Rzeczypospolitej nadał złoty krzyż za zasługi ks. prałatowi Wacławowi Bliźnińskiemu, proboszczowi parafji rzymskokatolickiej w Liskowie (wojew. łódzkie) za zasługi na polu pracy społecznej.

Jednocześnie p. prezes Rady Ministrów gen. dr. Sławoj Składkowski nadał srebrne krzyże zasługi p. Henrykowi Lowickiemu burmistrzowi m. Stawiszyn (wojew. łódzkie) oraz p. Juljuszowi Ponsyljuszowi, burmistrzowi w Uniejowie (woj. łódzkie) za zasługi na polu pracy samorządowej i społecznej.

Bronzowe krzyże zasługi pan premier nadał: Edwardowi Tycowi, sekretarzowi gminy Zbiersk (woj. łódzkie), Wojciechowi Witczakowi, wójtowi gminy w Kamieniu (woj. łódzkie) za zasługi na polu pracy samorządowej i społecznej oraz Romanowi Opicowi, tkaczowi w Turku (woj. łódzkie) za zasługi na polu pracy społecznej.

„dynamitardów“, którzy przysięgli sobie, że w razie zajęcia miasta przez powstańców, walczyć będą dalej przy pomocy dynamitu, nie wahając się nawet przed zniszczeniem miasta. Hasłem tej sekcji jest okrzyk: „Viva dinamita“.

„Lamus“

polca oryginalne antyki jak: meble - obrazy - perskie dywany - brzozy - porcelany

- srebra - kryształ - rzeźby i t. d.

Zakup - Sprzedaż - Zamiana

Forum Małe Garbary 2.

Świat kobiecy

Narodziny mody

Właściwie niewiadomo jest od czego to się zaczyna; od drobnego pomysłu, opracowanego i rozwiniętego, czy też od poszukiwań na jakiejś drodze z nieznanym początkowo celem? Zresztą bywa i tak i tak. Naprzykład w jednym wielkim domu krawieckim w Paryżu pracuje liczny personel twórczy, składający się z rysowników, dekoratorów i t. p. artystów. Do dyspozycji swej mają całą kolekcję modelek i wielki magazyn tkanin. Gdy jakiś pomysł sukni pojawia się w czyjejś imaginacji, może wybrać sobie jedną z tych bogiń i drapować na jej figurze mięciutkie tkaniny tak długo, aż sprecyzuje to, co ma szansę podobania się. Inny tworzy tylko na papierze kolorowymi kredkami, a jeszcze in-

ny poddaje szukając natchnienia z całym sztabem przybocznych wykonawców.

Długa, bardzo długa jest droga do obmyślenia deseni, kolorów, linii, różnych niezbędnych nadzwyczajności, by jedna sztuka różniła się od drugiej, by fason niełatwo było przerobić, by tru-

dno przerobić suknię zeszłoroczną, by znaleźć sposób najlepszej reklamy, największego zarobku... a wszystko to musi być dokonane w zupełnej tajemnicy, aż do dnia w którym na wspaniałym pokazie modeli olśnią oczy wybranych nowe cuda i rozpoczyna się sezon nowej mody.

Co ozdabia nasze mieszkanie?

Kwiaty wnoszą radość i piękno w nasze życie

Koniecznym dopełnieniem wnętrza kulturalnego mieszkania są kwiaty. Mało jest jednak domów, gdzie stanowią one prawdziwą dekorację wnętrza. Ustawia się je zazwyczaj na oknie — rzędem jak wojsko — jeden obok drugiego. Efekt dekoracyjny staje się zupełnie chybiony — dają one bowiem wrażenie jedynie stłoczonej zielonej masy, gdzie trudno rozróżnić indywidualne piękno poszczególnych roślin. W takiej chaotycznie skłębionej masie giną koronkowe liście paproci. Misternie powycinany filodendron upodabnia się do pogardliwie zwykle traktowanej ospidtrji, a ozdobny kaktus staje się kolczastym brzydactwem.

Stłoczone w oknie rośliny, to nie przyjemie, a wrogowie człowieka, któremu zabierają światło i utrudniają wietrzenie pokoju.

Innym błędem też jest nieumiejętność szarmonizowania roślin z całością pokoju, ani między sobą. Tak np. nie można umieszczać kolczatych kaktusów obok paproci i t. p.

Kaktusy zgodnie współżyją z liściastymi begonjami, ale najlepiej się czują pośród swojej tak bardzo różnorodnej rodziny. Paprocie zyskują na urodzie przy asparagach, plemozach itp. roślinach o dobrych liściach.

Nie można stawiać obok lirycznych niezapominając pięknego krzewu azalii, czy kamelji, które wspaniale natomiast się rysują na tle palm i fikusów.

Aby kwiat był ozdobą pokoju, musi harmonizować z meblami i charakterem pokoju. Gdzie stoją białe - lakierowane skromne

Aparat miniaturowy o niedościgłej precyzji. Najwyższa sprawność, idealna szybkość pracy. Bezpłatne katalogi na żądanie.

Leica

ERNST LEITZ - WETZLAR

Jen. Repr.: Warszawa, Chmielna 47a.

Dobra gospodyni

SALATKA Z OGÓRKÓW NA ZIMĘ.

Niezupełnie dojrzałe ogórki obrać, pokrajać w talarki i osolić. Po kilku godzinach odcisnąć sok, ułożyć w kamiennym garnku i zalać przygotowanym i ostudzonym winnym octem. Do garnka włożyć niewielką ilość ziarenk gorczycy, najlepiej w woreczku. W ten sposób ułożone ogórki przy kryć deseczką i przycisnąć kamieniem. Przed użyciem dobrze odcisnąć ocet i przyrządzać w dowolny sposób. Tak zakonserwowana sałatka nie różni się w smaku od świeżej.

JAK PRZYRZĄDZAĆ DOBRZY SYROP

Z owoców gotowanych w syropie obimy konserwy, kompoty i konfitury, różnica między temi trzema rodzajami leży w sposobie gotowania i ilości użytego do nich cukru. Podstawą jednak wszystkich jest syrop cukrowy, który przygotowujemy w sposób następujący: naczynie do gotowania cukru powinno być świeżo bielone (najlepsze są z białego metalu); ilość wody do soków równa się zwykle wadze ilości użytego cukru. Do gotowania wszelkich syropów najlepszy jest cukier krystaliczny „z głowy”, można jednak i z kryształu (szczególnie grubego) ugotować śliczny syrop; otrzymujemy go przez gotowanie z dodatkiem odrobiny kwasu cytrynowego, a jedna kropla (literalnie) kwasu wystarcza na 40 dk cukru.

Cukier trzeba zawsze najprzód nalać zimną wodą w powyżej wskazanej proporcji, gdy się rozpuści, rozmieszać łyżką (najlepiej srebrną, albo nową drewnianą), a dla dokładnego sklarowania dodać białko, rozbite na lekką pianę, poczem postawić na ogniu i zagzać do 70-ciu stopni Celsjusza (na 8 funtów cukru wystarczy jedno białko). Przy wyżej wymienionej temperaturze białko się zetnie i ściągnie wszelkie nieczystości z cukru; wtedy trzeba syrop zdjąć z ognia na pół godziny conajmniej, ostudzić go, a następnie przecedzić przez worek flanelowy, albo rzadki płócienny. Tak sklarowany syrop przez dalsze gotowanie wysadza się do gęstości zależnej od celu, do jakiego ma służyć.

Przesmażony syrop łatwo się cukruje, aby temu zapobiedz, trzeba wlać na kilo cukru 2 łyżki syropu kartoflanego (glukozy), która, nie wpływając bynajmniej na zmianę smaku, w zupełności zabezpieczy konfitury od scukrzenia.

Nasza kuchnia

Naczynia z aluminium

Naczynie aluminiowe jest ogromnie lubiane przez nasze panie - gosposie. Jest ono lekkie, łatwo daje się czyścić i, jeśli kupimy je w dobrym gatunku, a nie jakąś tak często spotykaną tandetę, to naprawdę opłaci się jednorazowy wydatek na zakup naczyń z aluminium.

Naczynie aluminiowe przed pierwszym użyciem należy dobrze sparzyć gorącą wodą z octem. Potem zaś nigdy nie myć sodą. Zbrudzone naczynie najprzód obmyć dokładnie z tłuszczu w gorącej wodzie (nigdy nie myć sodą) a następnie myć mydłem. Odświeżyć je można kwasem z octu, wywarem z lupin jablek, lub kwasem cytrynowym. Nie stawiać nigdy próżnego naczynia na ogniu! Do szorowania używać delikatnego białego piasku, sproszkowanego kamienia do aluminium lub kredy do bielenia, a potem opłókać gorącą wodą. Ażeby uzyskać połysk, czyści się je roztworem boraksu z gorącą wodą z dodatkiem odrobiny amonjaku. Zbrudzone szadzami dna garnków oczyszcza się kawałkiem papieru.

Z lewej strony:

1. Długi kasak z wzorzystego marocain. Uwagę zwracają rękawy, nasłaujące raglan w ramionach, a zupełnie wąsko ujęte przy dłoni. Stojący kołnierzyk i pasek zrobione są z takiego materiału, jak spódniczka. 2. Popołudniowa sukienka z lekkiej wełny, ozdobnie stebnowana. Modny, stojący otwarty kołnierzyk. Kokarda-żabot z amarantowego jedwabiu. Szeroki, zamkowy pasek. Przed spódniczki lekko kłozowy, co obecnie jest najmodn.

Z prawej strony:

Eleganckie bluzeczki wieczorowe.

Apetyt przychodzi podczas jedzenia O więcej troski przy nakrywaniu do stołu

Cywilizacja i kultura sprawiły, że spożywanie posiłków nie jest traktowane tylko z punktu widzenia fizjologicznej konieczności. Jest to jednocześnie chwila spokoju, nabrania sił do pracy lub odpoczynek po niej. Odpoczynek nie jest chwila, gdy wszyscy domownicy skupiają się przy stole i są złączeni wspólnym ogniskiem domowym. A że humor i nastrój zależny jest naturalnie od tego co jemy i jak jemy momentów wspólnego posiłku nie należy bagatelizować.

Francuzi mówią, że apetyt przychodzi podczas jedzenia, ale prawdą też jest, że można stracić zupełnie apetyt, gdy zasiądzie się do stołu nakrytego brudnym obrusem, gdy potrawy podane są na niedomytych talerzach, i chleb grubo pckrajany bezładnie leży w obdrapanym blaszanym koszyku.

A przecież jak niewiele trudu i wysiłku kosztuje utrzymanie należącego

ładu na stole przy podawaniu posiłków. Estetyka nakrycia nie polega wcale na specjalnym wysiłaniu się na jakieś nadzwyczajności, ale właśnie na codziennym stałym, nieodmiennym zachowaniu czystości i wdzięku w ustawianiu nakrycia. I to zawsze i w każdym warunkach. Bo nawet w najskromniejszych warunkach egzystencji, gdy rozporządza się tylko grubymi serwetami i najwzklejszymi sztućcami trzeba pamiętać przy nakrywaniu o zachowaniu estetyki, należącej każdemu posiłkowi. Naczynia czyste, dobrze wytarte, ustawione równo i starannie, półmiski rozmieszczone z wdziękiem, trochę kwiatów — to wszystko. Jakiż kontrast stanowić będzie takie nakrycie ze stołem, zasłanym cienkim ale zmietym i poplamionym obrusem, na którym stoją bylejak naczynia, płaczą się okruszyny, często z gazetami lub porzuconą robotą.

Oczywiście, bogate wykwiłne przy-

bory podnoszą staranność nakrycia i ozdabiają stół. Cienka porcelana, kryształy, srebro — składają się zawsze na całość pełną barw, światła, uroku.

Niestety są to rzeczy spotykane przeważnie w filmie, w domach ludzi bardzo zamożnych, no i w opisach przyjęć na dworach królewskich (z okazji uroczystości weselnych), ale tak samo i w skromnych warunkach decyduje staranność pani domu, jej pracowitość, dbałość, dobry gust i zamiłowanie porządku. Naprawdę tylko pięć minut... zużytego czasu na przygotowanie stołu do posiłku opłaci się nam sowicie. Jedzenie powinno iść przecież na zdrowie, a zjedzone w dobrym nastroju estetycznym podane potrawy przyczynią się niewątpliwie na wzmoczenie apetytu i na wywołanie dobrego humoru i wesołości, które są niezbędne do szczęśliwego współżycia domowników.

Ziemia wileńska u progu lepszego jutra

Wilno buduje drogi - Przemiany na Czarnym Trakcie - Zamiast bajor ulice - Nowe życie w Gedyminowej stolicy

(Korespondencja własna).

Wilno, w sierpniu.

Przed kilku laty rozpoczęła się walka Wileńszczyzny o jej przyszłość, o rozwój i udział w ruchu turystycznym, walka o należne Wilnu stanowisko wśród najpiękniejszych, historycznych miast Polski. Dała ona już wielkie, doniosłe rezultaty.

Wczoraj odbyło się uroczyste odsłonięcie pomnika Marsz. Józefa Piłsudskiego na Kresach Wileńskich w Brastawiu. — Zdjęcie nasze przedstawia pomnik, na którym wyryto napis: „Józef Piłsudski Odnowiciel Polski, pierwszy Jej Marszałek, Wielki Syn Ziemi Wileńskiej”. Pomnik został zbudowany przez społeczeństwo pow. brastawskiego. Głowa Marszałka jest dłuta prof. Alfonsa Karnego, zaś cokół z miejscowego granitu.

W braku dróg i to zarówno szos, jak i kolei żelaznej leżała przyczyna zaniedbania gospodarczego i zlekceważenia wartości turystycznych i strategicznych Wileńszczyzny. Dziś już jest inaczej. Dziś jest dużo lepiej. Odrabia się zaległości... W samym Wilnie świadczy o tem regulacja góry Bouffalowej, która murem nie do przebycia oddzielała Wilno Górne od Dolnego, t. j. Górny Zakręt od dolnego „Lukiskiego”. Góra ta miała „obronne” jary i trzęsawiska, śmietniki i ścieki. Po robotach Funduszu Pracy miasto zyskało przez uregulowanie tej góry piękny, nowoczesny fragment. Powstał kopiec wysokości 60 metrów z kilkokilometrowymi spiralami, oraz torem saneczkowym długości 600 m. Na górze zaprojektowano ogródek Jordanowski, oraz basen miejski, który obecnie, po skanalizowaniu góry, wypadł w tem miejscu, gdzie dawniej było chorobotwórcze, cuchnące na całe Wilno bajorozlewisko.

Piękno naturalne Wilno stanowi natura, te wzgórza i doliny z bogactwem zieleni, która się wdziera do miasta ze wszystkich stron, poprzez zaporę wodną, niespokojnej, zdradliwej Wilji. Przy regulacji tej rzeki, pomiędzy Poskieszką i Antokolem zatrudnionych jest 600 robotników. Kredyty jednak na te roboty są niewielkie w stosunku do potrzeb, wynikających ze stanu zaniedbania, oraz — do liczby bezrobotnych.

A same drogi?

Wiadomo, że jest to smutna spuścizna z doby niewoli: im dalej od centrum Państwa na wschód, tem gorzej przedstawia się gęstość sieci drogowej. Gdy np. na Śląsku na 100 km. kwadr. terenu przypada przeszło 200 km. dróg — to przeciętna na kresach wschodnich wynosi zaledwo dwadzieścia kilka.

Ba, żeby te nieliczne trakty i gościńce miały t. zw. „europejski” wygląd! Ale wiemy dobrze w jak smutnym stanie je Polska przejęła... Były przecież arterje komunikacyjne, składające się z lotnych piachów, poprzez które z największą trudnością prze-

dostawały się furmanki chłopskie, gdy było sucho, a grzęzły beznadziejnie, gdy spadły deszcze letnie lub jesienne, gdy roztopły wiosenne zamieniały taki trakt w nieprzebyte trzęsawisko. Podczas kilku lat okupacji niemieckiej nowi zaborycy w bardzo prosty sposób radzili: wycinali lasy okoliczne i tworzyli t. zw. „P r ũ g e l w e g e”: rzucali rzędem okrągłaki starych pięknych pni na drogi — dewastowali lasy, ale jako tako umożliwiali przejazd swych armat, swych wozów taborowych.

Dziś jesteśmy świadkami wielkich zmian.

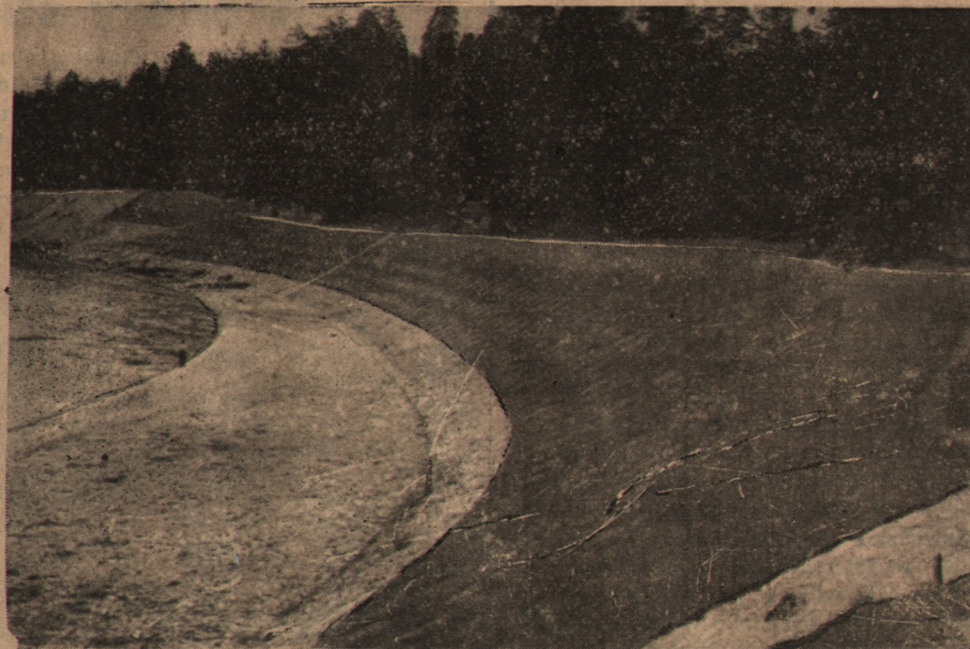
Oglądamy właśnie roboty drogowe na Wileńszczyźnie. Jakże znaczny tu postęp! W ciągu 5-ciu lat ostatnich zbudowano około 600 km. dróg bitych. Stanowi to około 70% wyżki w porównaniu ze stanem z przed lat pięciu.

Z Wilna przez Antokol jedziemy na ważną dla Wileńszczyzny arterję: Niemenczyn-Podbrodzie-Święciany. Zatrzymujemy się kilkanaście kilometrów od Wilna w Antowilu. Intensywna praca wre dokoła. Znika szosa starego typu — powstaje nowa, pokryta łupanym kamieniem. Szosa szeroka, bo 11-metrowa, z czego 5 km. kamiennej nawierzchni i po 3 m. otoku po obu bokach.

Taki sam widok intensywnej pracy daje nam t. zw. „Czarny Trakt”, do którego dostajemy się przez Nową Wilejkę, trakt 70-kilometrowy, który nie dlatego zwie się „czarnym”, jakoby był tej barwy, ale dlatego tę nazwę otrzymał, bo od wieków tym traktem szły nieszczęścia na Rzeczypospoli-

ta, najazdy wrogie i wycofujące się wojska...

Dziś „Czarny Trakt” europeizuje się z każdym rokiem. Coraz nowy odcinek drogi

Koryto Wilji po regulacji rzeki

otrzymuje nową, twardą, stałą nawierzchnię — i ciche, między niewielkimi wzgórzami poukrywane zaścianki zbliżą się do miast i miasteczek.

Ale nie tylko te wielkie szlaki, te w głąb kraju idące nowoczesne arterje komunika-

cyjne powstają obecnie na Wileńszczyźnie. Pionierska robota objąć musi również i miasta i miasteczka, które utkwily w rozbudowie swych ulic w stanie z przed lat setek —

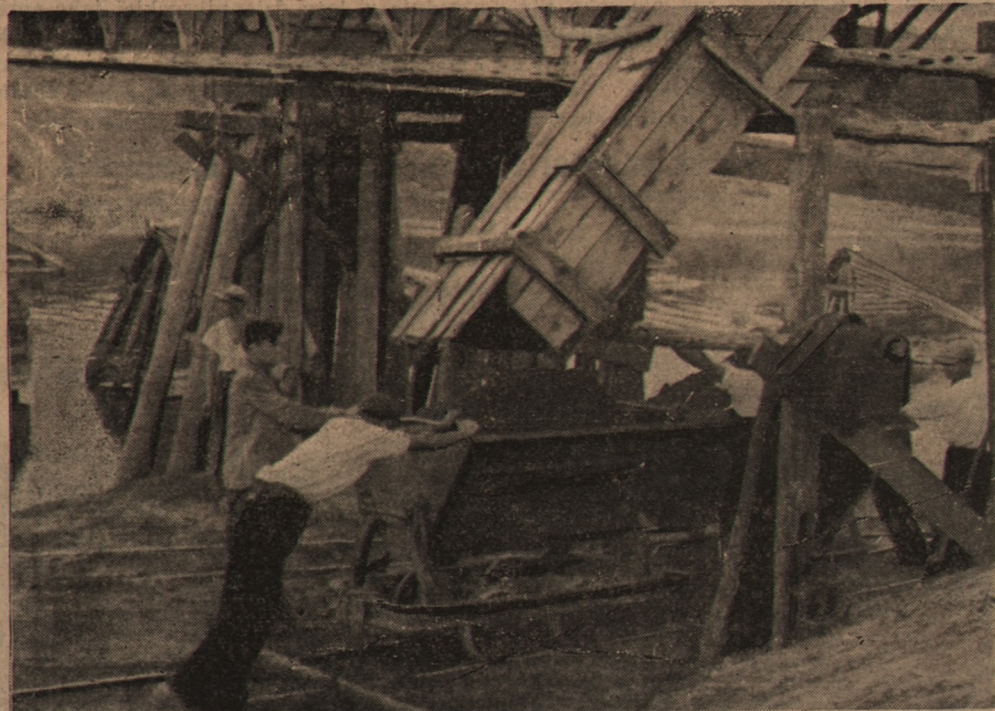
osiedla, w których przechodzić po roztopach zimowych lub nawałnicach letnich grzały po kolana w wykrotach i bajorach, kroczył, podkasawszy poły płaszcza, ale i wtedy do swego domostwa docierał zablony i przemoczony...

Jedziemy do T r o k. Nie doskonała szosa z Wilna, a przecinając trakt Lidzki przez Landwarów.

W Trokach miła niespodzianka! Jakże deprymujące wrażenie na turyście wywierało do niedawna to miasteczko, opromienione legendą, dawna stolica Gedyminowa, przepyszna w swej krasie przyrody miejscowość, otoczona wodami jeziora — ale jakże z a n i e d b a n e!

Dziś wzdłuż głównej ulicy, wiodącej do parku i przystani na jeziorze trockim, oddziały robotnicze pracują intensywnie. A na wyspie, gdzie doniedawna walił się w gruzy historyczny zamek Kiejstuta, Witolda i Jagiellonów, nad odkopywaniem i zabezpieczeniem przed zupełnym zniszczeniem ruin tej rezydencji królów Polski i Litwy pracuje „trzech studentów” z koleżanką z wydziału sztuki Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie.

Jest więc wszędzie widoczny postęp. Jest w tej polaci Polski, z którą łączą się nasze uczucia i nasz cały sentyment, widoczny ów „wyszcig pracy”, o którym po wskrzeszeniu Polski mówił najznamienszy syn tej ziemi

Prace przy regulacji Wilji

Dyr. dwóch wielkich firm gdyńskich przytrzymany pod zarzutem przemytu pieniędzy

Gończy dzień na posterunku granicznym w Orłowie

Ruch graniczny między Gdynią a Wolnym Miastem Gdańskim był w czwartek wyjątkowo duży, to też i pracownicy gdyńskiej brygady skarbowej, pilnujący, by nie przemycano z Polski dewiz, mieli wiele pracy. W konsekwencji przytrzymano znowu 10 osób, usiłujących wywieźć pieniądze, czeki, weksle i t. p.

Zatrzymano m. in. znanego kupca gdyńskiego, dyrektora firm „Emteha” i

„Bon Marché” Tadeusza Sieluzycznego. Dyr. Sieluzyczny, jadąc samochodem w kierunku Gdańska, zadeklarował na granicy tylko 250 zł, tymczasem w czasie skrupulatnej rewizji osobistej znaleziono w jego portfelu, schowany w kopercie, banknot 100-złotowy. Dyrektora Sieluzycznego naturalnie zaraz zatrzymano i spisano odpowiedni protokół. W kilka godzin później zwolniono go po złożeniu 1000 zł kaucji.

Sprawa dyr. Sieluzycznego została już przekazana prokuratorowi gdyńskiego Sądu Okręgowego.

Prócz tego przytrzymano w czwartek za przemyt walut Franciszka Lebkowskiego z Warszawy, Ewelinę Lawinównę z Wilna, Brunona Hinza z Borkowa Kartuskiego, Szoloma Perelsteina z Wilna, Józefa Kazuba z Gdyni, Nachmana Sokoliskiego z Wilna, Władysława Gralaka z Gdyni, Mieczysława Stephanównę z Gdyni i Izraela Borowackiego z Wilna.

Część z przytrzymanych została zwolniona za kaucję, część przebywa w areszcie śledczym!

„Obfity” łup złodziei w Kowalewie

Z Urzędu Pocztowego skradli... 90 groszy, a w magistracie 19 zł

W nocy z 4-5 bm. nieujawnieni dotychczas sprawcy włamali się zapomocą wybicia szyby w oknie do zarządu miejskiego w Kowalewie (pow. wąbrzeski), gdzie w czterech ubikacjach biurowych porozrywali zamki; od szuflad i skradli 19.47 zł. gotówki. — Z biurka burmistrza zabrali ok. 30 naboń ostrych do karabinu niem. „Mausera”. — W skarbcu wywiercili dziurę w kasie ogniotrwałej, dalszego jednak wylamania zaniechali z powodu uszkodzenia świdra. — Ponadto rozerwali zamek od drzwi kancelarii

instruktora ośrodka P. W. i W. F., mieszczącej się na 1. piętrze, stamtąd jednak niczego nie zabrali.

Ci sami sprawcy następnie włamali się przez okno do piwnicy miejscowego urzędu poczt., gdzie również przeszukali szuflady biurek i stołów, zabierając z szuflady centrali telef. 90 groszy. Sprawcy szukali tylko gotówki, ponieważ znaczków pocztowych i innych przedmiotów nie ruszyli. Dochodzenie w toku.

Nieudała wyprawa złodziejska

Dnia 31 lipca br. około godz. 21.30 — nieujawnieni dotychczas osobnicy usiłowali włamać się do drogerji Skibowskiego Konrada w Nowemmieście (pow. lubawski). Złodzieje zostali spłoszeni. Tej samej nocy usiłowali ci sami sprawcy około godz. 1-szej włamać się do sklepu kolonjalnego Chelkowskiego Bernarda, gdzie również zostali spłoszeni.

